

bedre end „Affsigelse“, især naar der er Spørgsmaal om den Tid, der forløber, forinden Affsigelsen kommer til Vedkommendes Underretning. Til Støtte for dette Punkt skal jeg endvidere bemærke, at i den nuværende Lov om Nærings- og Hjælpe-skatten, hvor der finder akkurat den samme Fremgangsmaade Sted med Hensyn til de Afgjørelser, der stee fra Rignings-commissionens Side, og om hvilke man kan henvende sig til Indenrigsministeriet, er der fastsat en Frist af 14 Dage, men der er ogsaa netop bestemt, at disse 14 Dage skulle beregnes fra det Tidspunkt, da vedkommende Rignings-commissions Kjendelse bliver forkyndt, og det forekommer mig derfor, at man ikke i dette Tilfælde skal give strengere Bestemmelser, end der findes i den tidligere Lovgivning. Da der jo her kun er Tale om enkelte Dage, antager jeg, at det ærede Thing vil være modtageligt for Forslaget. Med Hensyn til Forslaget under Nr. 67 har jeg intet Videre at sige til, hvad min ærede Medforslagsstiller (Thune) paa egne og mine Vegne har bemærket. Hvad angaaer den nye Paragraph under Lit. h., skal jeg bemærke, at den Tanke, der ligger deri, dog muligt kunde fortjene nogen mere Opmærksomhed, end der synes at være bleven den til Deel fra den ærede Ordførers Side. Der er nemlig i hele Udkastet ikke nogen Rettsbestemmelse, som paalægger Skattehæderne alvorlig, at der skal tales Sandhed for Commissionen og for de Medlemmer af samme, til hvem han har at afgive sine Forklaringer, og jeg troer, at man, hvor man forøvrigt vil see hen i vor Lovgivning, forgjæves vilde søge noget Sted, der ret fandt Anvendelse paa dette Tilfælde; man finder ikke i vor Lovgivning nogen Bestemmelse, som gjør det til Pligt for Nogen at oplyse en Commission om de Forhold, hvorom der her er Spørgsmaal. Jeg troer derfor, at der, for at Sagen kan faae en fuldkommen Alvor, bør være en Straffebestemmelse i Loven, og naar det er bemærket, at Udtrykkene maaskee ikke skulde omfatte alle Tilfælde, f. Ex. at de ikke skulde gjælde for det Tilfælde, at der ikke var aflagt falsk Ed, saa troer jeg dog ikke, at den Indvending var aldeles afgjørende, thi der er mange Tilfælde i Lovgivningen, hvor man, naar der er Straf for en Forbrydelse,

maa — analogisk naturligtvis — tage en tilsvarende Straf for en mindre Forbrydelse af samme Art; jeg skal derfor i høi Grad anbefale Forslaget under Lit. h. til Thingets Opmærksomhed. Forøvrigt skal jeg med Hensyn til Forslaget under Lit. a. tillade mig paa egne og min Medforslagsstillers Vegne at bemærke, at vi ikke finde nogen Betænkelse ved at slutte os til det Underændringsforslag, der er stillet af den ærede Ordfører om, at Eden skulde modtages af Overlignings-commissionen, og at den ikke burde afslægges i Retten.

Tesen: Jeg vil dog tillade mig at henvende sig til de ærede Forslagsstillere, om de ikke finde, at det er noget for haardt, at en Mand, naar han har aflagt falsk Ed og derfor bliver straffet med Forbedringshuusarbejde, desuden skal betale en Mulkt af 25 Rd. Det forekommer mig ikke, at falsk Ed angaaende sin Skatteindtægt er en større Forbrydelse end falsk Ed i andre Tilfælde, og det synes derfor, at naar han bliver straffet med Forbedringshuusarbejde, kunde det maaskee være nok dermed. Jeg fremfører paa ingen Måde den Bemærkning for at gjøre Loven ilde seet, jeg fremfører den tværtimod for at gjøre den vel seet.

Indenrigsministeren ad interim:

Jeg skjønner dog ikke rettere, end at der kan være Anledning til at fastsætte et Beløb, hvorover Skatten ikke maa stige uden ved Lov. Jeg kan ikke troe, at ved denne Art Sager Fastsættelsen af et Maximum skulde indeholde en Opfordring til at naae dette Maximum; de, der skulle udskrive Skatten, de, der skulle bestemme de Udgifter, som gjøre Skatten nødvendig, skulle jo selv deeltage i dens Udredelse. Jeg troer, at man ikke i det Hele taget her i Landet vil finde, at der er en saadan letfindig Omgang med de offentlige Midler; det er en forstandig Sparommelighedsaand, som i det Hele gaaer igjennem Communerne, og kan man ikke ved Vedømmelsen heraf gaae ud fra den Omstændighed, at det til en vis given Tid har været nødvendigt for Rjøbenhavns Commune at gjøre meget betydelige og kostbare Foretagender. Der er ingen Anledning til at troe, at man vedblivende vil gaae frem i denne Retning;